

igien. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa den store Forskjel, der er imellem dem, der med Hensyn til den cognatistiske Arvesølge leste med Nationaliteten og den høitærede Folkethingsmand for Helsingør (Clausen), som holder paa den cognatistiske Arvesølge, netop for at bevare Kronens Continuitet, han, der netop er fremhævet og som skal kaldes for at være den eensidige Nationalitets Talsmand, fordi han har holdt paa begge Nationaliteters Ligeberettigelse, at han her skal kaldes for at ville være Bevogteren for de nationale Interesser, skjøndt han dog netop holder paa den cognatistiske Arvesølge, ifølge hvilken Frederik den 3dies Kongehuus, som nu er udbredt i mange Lande, kan komme til Thronen. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette nationale Argument aldeles ikke passer, skjøndt det ikke er os, der have brugt det, og vi ikke ville bruge det; thi vi vide at underordne det Nationale under Kronens Ret; vi vide at begrænse Nationaliteten inden sine rette Grændser; men dette Argument passer ikke engang. Lad os blot see hen til, hvad der vilde have været Tilfældet, hvis Frederik den 3dies Aqnater af begge Linier have levet indtil denne Dag; hvis Prinds Jørgen, som gif til England og blev gift med Dronning Anna, hvis han havde efterladt sig mandligt Affkom, som nu havde siddet paa Englands Throne, da vilde uden Videre en engelsk Konge have arvet Danmarks Trone, ikke ifølge Kongelovens subsidiære cognatistiske, men ifølge den principal-agnatistiske Arvesølge. Det Samme kan være Tilfældet med Prinds Christian af Glücksborgs 2 Sønner, at den ene kan gaae til England, Rusland eller Østerrig; thi det maa vel bemærkes, at disse 3 Stormagter, som have underskrevet Londonertractaten, have selv en agnatist-cognatistisk Arvesølge; altsaa kan den yngre Søn gaae til et af disse Riger, og der efterlade sig mandlige Arvinger, som kunde bestige Thronen, og som siden kunde komme til at arve den danske Krone. Dette Argument passer altsaa ikke. Dernæst har den ærede Rigsdagsmand, som nys satte sig, bemærket, at det nærværende Ministerium, som det første Heelstatsministerium, var berettiget til at gøre dette Skridt, berettiget til at slaae ind i en anden Retning end

de tidligere; det mener jeg ikke, thi det er ikke det første Heelstatsministerium, vi have havt; vi havde jo Heelstatsministerier indtil den 21de Martz 1848, og de Heelstatsministerier, som vi tidligere have havt, have søgt at holde Staten sammen ved Kronens Arvelov. Derimod skal jeg være ganske enig med ham i, at det Ministerium, der gif forud for vort nye Heelstatsministerium, var et svingende og gyngende; det have vi bedst faaet Oplysning om i disse Dage, ved at see, hvorledes det den 15de Juli 1851 svingrede bort fra Kronens Ret, og den 18de Juli gyngede i Kronens Farvande, hvorledes det atter den 9de August svingrede bort derfra, men den 21de September endnu seilede i Kronens Farvande. — Idet jeg skal udtale mig imod det Forslag, der nu er under Forhandling, saaledes som det foreligger, skal jeg tillade mig at berøre min forskjelligte Opfattelse af vore Statsforhold, forskjelligte fra den ærede Landsthingsmands, som har stillet det og, fra den ærede Folkethingsmands for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), som har tiltraadt det. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) udtalte sig forleden Dag om, hvorledes man efterhaanden nu kom til en anden Betragtning af Staten ved at ophæve den tidligere fideicommissariske Betragtning af Staten. Ja, for dem, som har denne Betragtning, at man ved en Tvangsløb kan ophæve Kronens fideicommissariske Baand og gøre den til Folkets Selvetendom, mod denne Betragtning skal jeg erklære mig ganske forskjellig, diametraliter modsat, idet jeg maa holde fast ved Kronens Arvelighed som ganske nødvendig for Bevarelsen af Riget. — Den ærede Landsthingsmand, som har stillet dette Forslag (Ørsted), har tilfulde viist, paa hvilket Standpunkt han staar. Uagtet han har underskrevet den sidste Statsact fra vort gamle Heelstatsministerium, som stod paa Kronens Standpunkt, paa Kronens Ret, har han dog, kort efter at den vise Konge, som har udstedt denne Statsact, var gaaet bort, gjort Undskyldning for, at han gav efter for Kongens Willie og tillige taget sin ædle Ben, som han kalder ham, i Forsvar, fordi han mod sin Overbeviisning under-